

LBRIS

We know
books

Alessandro Robecchi

DESPRE FURIE ȘI DESPRE VÂNT

Traducere din limba italiană de Gabriela Dima

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

Cuprins

Unu	5
Doi.....	10
Trei	20
Patru.....	24
Cinci.....	39
Şase.....	50
Şapte	63
Opt	71
Nouă.....	83
Zece	94
Unsprezece	102
Doisprezece.....	111
Treisprezece	125
Paisprezece.....	134
Cincisprezece.....	146
Şaisprezece.....	156
Şaptesprezece.....	167
Optsprezece	182
Nouăsprezece	185
Douăzeci	189
Douăzeci şi unu.....	208
Douăzeci şi doi	221
Douăzeci şi trei.....	232

Douăzeci și patru	240
Douăzeci și cinci	255
Douăzeci și șase.....	265
Douăzeci și șapte.....	277
Douăzeci și opt.....	283
Douăzeci și nouă	290
Treizeci	301
Treizeci și unu	305
Treizeci și doi	318
Treizeci și trei.....	323
Treizeci și patru.....	330
Treizeci și cinci	333
Treizeci și șase	348

Unu

Turul luminilor.

Patru întrerupătoare, mai întâi cele din capătul salonului, apoi cele două din birou, un cub transparent cu vedere spre spectacolul de caroserii strălucitoare, de curbe fluide, de vopsele cromate costisitoare.

Apoi calculatorul, *shut down*, gata. Apoi sistemul antifurt. Apoi ultimul buton, cel care aprinde luminile din vitrine, leduri mici la nivelul pardoselii, îndreptate în sus, care luminează mașinile ca pe niște opere de artă, ca pe niște statui prețioase. Ca pe ceea ce sunt, adică.

Nu e altceva decât ritualul de închidere în fiecare seară. O procedură. O rutină mecanică, liniștitoare, banală, pe care nimic nu o poate perturba.

Și totuși, o perturbă niște pași pe marmura salonului.

Andrea Serini nici măcar nu-și ridică privirea:

— Am închis.

— Nu, nu încă, spune o voce.

Nu e posibil.

Bărbatul se uită la cel care a vorbit, dar în salon este întuneric, ledurile emit o lumină care are rolul de a face și mai sexy curbele mașinilor Porsche din expoziție. Nu este un client ajuns prea târziu.

Și, în plus, trăsăturile bărbatului care stă acum în picioare în mijlocul salonului nu se disting. Decapotabila

albă cu interiorul roșu, proaspăt sosită, strălucește ca un diamant din coroană, totuși fața tipului nu, nu se vede.

Totuși, vocea aceea...

— Bună, Andrea.

Un moment de pauză. Un moment lung.

— Tu?

— Eu.

— Dar...

— Știu.

— Dar tu...

Dacă în acel întuneric, abia întretăiat de lame subțiri de lumină albă, i s-ar fi putut vedea chipul, bărbatul care se bâlbâie ar fi avut masca uimirii absolute. Uimirea, surpriza, frica nu sunt lucruri care fac zgomot, se apropie încet. Problema e atunci când nu dispar.

Deci acum este liniște, va trebui să o umple cineva.

— Stai liniștit, Andrea, sunt doar în trecere. Știi că eu sunt mereu în trecere.

Da, o pasăre migratoare. Și de pradă.

Acum bărbatul merge încet prin salon. Mângâie cu degetele linia decapotabilei albe, pielea scaunului cu cusături manuale. Pare un client, chiar dacă fața nu i se vede încă. E o umbră.

Deschide portiera șoferului, o închide la loc. Face un zgomot surd și ușor. Un clanc precis care înseamnă: uită-te la mine, sunt frumoasă, puternică, sunt perfecțiunea întruchipată, hai, ia-mă, să mergem.

— Frumoasă fiară, spune bărbatul.

— Frumoasă fiară dacă o vând, spune Andrea Serini care și-a revenit puțin, nici măcar fotbalistii nu mai cumpără fiare din astea.

Și apoi, acum că a prins curaj:

— Deci ce-ar trebui să spun? Bine ai revenit? De ce ești aici? Ce vrei?

A dat drumul repede la întrebări. Dar nu se gândeste la răspunsuri. Lucrul la care se gândeste este: nu așa ne-am înțeles. Stabiliseră că nu vor mai lua legătura, niciodată.

— Îmi vreau banii, Andrea. Nimic altceva, spune vocea.

— Banii tăi? Nu știu nimic de ei... hai să mergem în birou.

Dă să se întoarcă, probabil își imaginează că dacă stau jos, cu lumina aprinsă, va fi mai ușor.

— Nu, rămânem aici.

Așa că se întoarce din nou către acea umbră dintre lamele de lumină care privesc în sus.

— Dar... banii tăi... nu-i avea Angela?

— Ba da, Angela.

— Și atunci?

A încercat să nu-i tremure vocea, n-ar ști să spună dacă a reușit.

— Și atunci Angela nu e de găsit. Dispărută. Nicio urmă, nimic de nimic. M-am întors de o săptămână și tot întreb de ea... Iar acum te întreb pe tine.

— N-am idee, pe bune... sunt ani de când...

— Andrea, ea îți aducea idioții care cumpărau..., face un gest rotund cu un braț, cei care cumpără chestiile astea... Făceți afaceri împreună, poate că i-o și trăgeai...

— Ce spui!

Umbra scoate un râset scurt, rece:

— Crezi că asta e problema? Problema nu e Angela, ci banii mei. Un milion, Andrea. Tu îmi spui unde este, eu mă duc în vizită, îi duc un buchet de flori, îmi iau ce-i al meu și plec... repede, nedureros.

— Eu... eu nu știu...

S-a bâlbâit. A înțeles-o și el. A înțeles că a arătat frică,

așa că acum chiar îi este frică. E ceva ce se autoalimentează, crește, se multiplică. Mai întâi un mic tremur, apoi frică adevărată. Nu durează mult ca să se transforme în groază. De la zero la o sută la oră în cinci virgulă patru secunde, la fel ca decapotabila albă.

Acum celălalt are un pistol în mână.

Andrea Serini nu vede bine, nu e nimic care să sclipescă sau să pară amenințător. Nicio gaură neagră în care să se uite fix, năucit, niciun braț întins, în filme se văd o mulțime de prostii. Ar putea fi un telefon, dar știe că nu are rost să se amăgească singur. Nu cu ăla.

— N-am mai văzut-o de ani de zile, pe bune.

— Un nume, un loc, ce știi, dar repede, acum, spune umbra.

Nu are un telefon în mână.

— Anna. Anna Galinda. Știi doar atât... acum doi ani... nu, trei... a venit aici să-mi spună că pleacă, că și-a schimbat numele... mi-a dat o carte de vizită, dar cine știe pe unde e... Voia să știi în cazul în care îmi trimitea vreun client... pentru mașini, știi... îmi amintesc pentru că pe cartea de vizită era numele acela... doar numele... Anna... Galinda... Galindi... Nu, era tipărit și un desen cu buze, roșii, știi... și scrisese cu pixul ceva...

— O adresă? Un număr?

— Nu... doar numele și buzele alea... roșii... și o frază gen... cadoul obișnuit, Andrea... Eu îi dădeam trei-patru mii pentru fiecare afacere, ea îi numea așa... cadou. Dar de atunci nu s-a mai întâmplat niciodată.

— Și dacă s-ar fi întâmplat, unde i-ai fi trimis banii?

— Nu știu... tocmai... dar cred că ar fi dat ea semne de viață, dacă...

— Anna Galinda.

— Sau Galindi... cred că Galinda, dar... pot căuta cartea de vizită, poate acasă, pe undeva...

— Nu-i nevoie, Andrea, îmi ajunge. Mulțumesc, și
dă să se întoarcă.

Andrea Serini se simte ca cineva care a lăsat jos
un sac de două sute de kilograme. Expiră de parcă și-ar
fi ținut respirația până în acel moment și, cine știe, poate
chiar a făcut-o.

— Atunci... cum se spune... adio.

— Da, chiar, adio, murmură celălalt.

Apoi ridică puțin brațul și trage. O mică flăcăruie
galbenă, un zgomot înăbușit.

Capul lui Andrea Serini se mișcă brusc înapoi, tru-
pul îl urmează după o fracțiune de secundă. Laterală
decapotabilei albe se pătează cu dungi roșii. Corpul e pe
jos, cu capul sprijinit între roata din față și aripă. Umbra
se apleacă și mai trage o dată, cu țeava la câțiva centi-
metri de frunte. Se gândește că dâra roșie de pe portieră
are aceeași culoare ca interiorul de piele cusută manual.

Apoi pune pistolul în buzunarul paltonului, se în-
toarce și merge spre ușa salonului, o deschide cu mâna
pe care o ține în buzunar, folosind căptușeala ca pe o
mănușă, și iese în întuneric.

Nu aleargă, nu se grăbește, nu respiră greoi.

Bate un vânt rece, cine știe, poate dacă ar ploua,
s-ar transforma în zăpadă. Dar cerul e senin.

Negru, înghețat și senin.

— Pune-o aici, Alfredo, mulțumesc.

Katia Sironi a vorbit politicos, cu un zâmbet ușor pe buze, dar toată lumea știe că, spusă de ea, o astfel de frază poate să însemne: „Dispari, că noi avem de vorbit”.

Alfredo, care o apreciază pe acea clientă directă și gigantică, zâmbește și el, pune jos frapiera cu gheață și sticla de Ribolla Gialla¹ și pleacă cu pasul moale pe care îl au doar ospătarii de cursă lungă și unii gheparzi tineri.

Zâmbește și Carlo Monterossi, care se joacă cu tacâmurile, așezat în fața acelei matroane imense. Printre abilitățile Katiei Sironi, care sunt numeroase, este, fără îndoială, și aceea de a alege restaurantele, așa că acum se află într-un han lângă Porta Romana, pe o verandă închisă care dă spre stradă și îi protejează de un vânt înghețat care trece prin oasele orașului Milano, în așteptarea comenzii.

Rolurile sunt scrise: ea trebuie să vorbească, el trebuie să asculte.

Problema va fi tehnică, Carlo este curios să vadă cum va reuși Katia să vorbească devorând o friptură mare cât regiunea Molise și înaltă cât un parapet de pe șosea.

El își ronțăie salata da peste – de asta a pretins vin alb – puțin convins; ea pare o echipă de luptători de sumo care n-au mai mâncat de două săptămâni.

— Deci? spune el.

— Deci ți-am făcut aceeași capodoperă, Carlo, spune

¹ Vin alb dintr-un soi de struguri care se cultivă în nord-estul Italiei și Slovenia. (n. trad.)

ea ridicând paharul. La naiba, ar trebui să-mi ridici un monument.

— N-ar ajunge toată marmura de la Carrara, spune el și zâmbeste din nou. E a doua oară în câteva minute, iar zilele acestea, cu dispoziția în care este, e cu adevărat un record.

Adevărul este că femeia aceea, tona aceea de energie concentrată în spatele a doi sâni monumentali, e probabil persoana care îl cunoaște cel mai bine pe lume. E impresara lui, sigur. Dar Carlo se gândește la ea mai degrabă ca la o rafinărie mare. El aduce țiteiul, ceva idei, ceva schițe de program tv, formate, cum le spun cei care se pricep. Iar ea face restul. Elaborează, modifică, transformă în tabele, analizează publicul țintă, își îndreaptă arătătorul gros ca un stâlp de telegraf către șefii de departamente intimidati, sau șefii de personal, sau responsabilii de programe ai Marii Televiziuni Comerciale – Marea Fabrică de Rahat – și obține benzină rafinată. Adică niște contracte destul de valoroase încât să îi permită lui Monterossi aici de față să ducă viața pe care o duce, adică deloc proastă, dacă e să ne luăm după declarația de venituri și tot restul.

Ea este cea care a făcut din *Crazy Love*, programul inimilor frânte, *junk* emoțional și pornografie a sentimentelor, un succes fără precedent. Ea este cea care a transformat o idee a lui Carlo, o idee care lui i se părea... romantică, și chiar... da... blândă, într-o oroare cumplită la televiziune pentru milioane de spectatori. O uluitoare și mai degrabă obscenă caricatură a iubirii, prezentată de regina televiziunii populare, Flora De Pisis, Doamne păzește.

Pe scurt, Carlo îi datorează mult. Mult mai mult

decât cele cincisprezece procente pe care le ia ea pentru serviciile sale și pentru a-i permite să evite contactul cu nomenclatura din televiziune. Din cum a început discuția, știe că îi va fi mereu dator.

Pentru că, de câțiva ani buni, Carlo, creatorul acelei porcării care face milioane de euro din reclame, s-a săturat. Urăște luminile albe care atenuază ridurile fatalei Flora când dă din mâini în prim-planuri. Urăște poveștile de pasiune și *amour fou* „pieptănate” de autori din motive de digerabilitate televizivă. Urăște bărbații mărunți cu un egoism uriaș, femeile plictisitoare, viețile negate care caută miercuri seara, în grimasele complice ale Florei De Pisis, o caricatură de foileton de secol XIX, cu mașini proaste în locul trăsurilor, unghii colorate în locul negilor falși, coafuri de neveste de fotbaliști în locul perucilor pudrate.

Nu există nimic mai cumplit ca un apartament cu trei camere de la Rozzano care visează că este Versailles pentru a ți se strânge inima.

Așa că, de data aceasta, s-a hotărât: va ieși din povestea asta.

Primul pas a fost să reziste la toată raționalitatea pusă în joc brusc de Katia Sironi, acolo de față, condimentată cu „Ești un cretin”, cu „Nu se renunță la un job ca ăsta” și susținută de interminabile liste cu avantajele economice, sociale, mondene, tactice, strategice ale unei poziții de acest fel.

Nimic.

Carlo rezistase, odată în viață, ca o stâncă. Pasul următor fusese mai subtil: să gâdile orgoliul acelei femei puternice și tenace ca imbecilii aceia înșiruiți acolo, ei da, cei de la Termopile. Să îi încredințeze o nouă bătălie. Să o convingă să negocieze o *exit strategy*, dar nu numai.

Să relanseze, să dubleze miza, să o împingă să le spună managerilor Marii Fabrici de Rahat că programul *Crazy Love*, mina de aur din *prime-time*, putea continua de acum fără Carlo Monterossi la butoane, și că acel talent cristalin, acel autor atât de strălucit – acel complet idiot, ar fi spus ea – trebuia destinat altor proiecte și mai ambițioase. Pe scurt, să o pună în fața unei noi provocări: ce facem acum cu acest segment de audiență? Haideti, domnilor, să auzim ofertele... adjudecat!

— Deci? tot el.

Katia Sironi înghite ultima bucată de cotlet – după dimensiuni trebuie să fi fost de mamut –, bea o gură mare de vin și se sprijină satisfăcută de spătarul scaunului, ceea ce înseamnă că-i aplică bietului lemn o presiune egală cu cea a unui meteorit.

— Deci e așa, zice sprijinindu-și mâinile pe masă. Ei acceptă cu câteva condiții.

— Să auzim, spune Carlo.

— Tu te desprinzi ușor de *Crazy Love*, să spunem la sfârșitul sezonului, care înseamnă zece, douăsprezece emisiuni...

— Dar...

— Taci.

Carlo știe să recunoască un ordin și tace.

— ... Asta înseamnă că trebuie să mergi din când în când la câte o ședință, să te arăți, să nu dai senzația unui dispărut în Rusia². Nu o fac pentru program, să nu crezi că sunt proști, știu că mașinăria merge singură de

² Referire la soldații italieni trimiși pe frontul din Rusia în Al Doilea Război Mondial, dintre care foarte mulți au fost considerați dispăruți în misiune. (n. trad.)

acum. O spun pentru Flora De Pisis. Ea e vedeta și, dacă îți vede autorul punându-și pălăria să plece, îi pot veni idei, poate bate din picioare, poate face capricii și cere o... ajustare, să spunem... a contractului, adică foarte mulți bani.

Carlo pufnește:

— Of... bani...

— Da, Carlo, bani. În cazul în care nu te-ai prins, nu vorbim de filozofie teoretică sau sentimente frumoase, ci de acel rahat minunat care sunt banii. Ai tăi, de altfel...

Carlo ridică mâinile ca unul care se predă, chiar dacă știe că va fi oricum împușcat. Katia Sironi continuă:

— ... Deci, în următoarele șase luni, sarcinile tale sunt: să te desprinzi lent de program făcând astfel încât diva Flora să nu sară calul...

— Și... ? spune Carlo. Mă înșel sau simt cum vine și păcăleala?

Ea continuă ca și când nimeni nu suflase:

— ... Și în același timp să cauți o altă idee, să experimentezi, să inventezi, să faci să îți vină în minte ceva care să le permită lor să rămână printre primele corporații din țară la producția de gunoaie... și nouă, mese ca asta încă multă vreme.

— Păi... , începe Carlo.

Dar ea continuă drept înainte ca o torpilă:

— Capitolul plată... scuze pentru vulgaritate..., contractul pentru *Crazy Love* rămâne neschimbat pentru tot sezonul. Oferă un stimulent în plus pentru studiul unui eventual nou program. Un stimulent frumușel, două sute de mii, jumătate imediat, jumătate după, dacă le place ideea. Iar apoi vor plăti pentru fiecare episod, drepturi și tot restul. În plus, întreabă dacă vrei un birou acolo sau dacă ai nevoie de oameni, dar în acest caz negocierile